

Z EVGHENI
ZAMIATIN
Năvala apelor

Traducere din limba rusă
de Gabriela Russo

POLIROM
2023

Evgheni Zamiatin, *Navodnenie*

© 2023 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Frits Thaulow (1847-1906), *Toamnă* (ulei pe pânză), detaliu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
ZAMIATIN, EVGENII IVANOVICH

Năvala apelor / Evgheni Zamiatin; trad. din lb. rusă de Gabriela Russo. – Iași: Polirom, 2023

ISBN: 978-973-46-9297-2

I. Russo, Gabriela (trad.)

821.161.1

Printed in ROMANIA

Cu moțul fluturându-i pe frunte, Ganka a zbughit-o veselă și s-a întors acasă doar spre prânz, tocmai când să sosească Trofim Ivanîci.

Ganka a început să plece în fiecare dimineață. Pelagheia, femeia de sus, i-a spus o dată Sofiei:

— Pe Ganka voastră o fugăresc băieții prin casa aia pustie. Ar cam trebui să fiți cu ochii pe ea, altminteri o să dea de dracu fătuca.

Sofia a hotărât în gând: „Trebuie să-i spun lui Trofim Ivanîci...” Dar când a venit Trofim Ivanîci, a simțit că nu poate să pronunțe cu voce tare numele ăsta: Ganka. Nu i-a mai spus nimic.

Așa a trecut toată vara, cu cerul ei de sticlă, fără o lacrimă, înăbușind totul cu norii ei secătuiți;

și toamna a venit tot așa de uscată. Într-o zi senină și caldă, așa cum nu se întâmpla să fie toamna, s-a pornit de dimineață vântul dinspre mare. Sofia a auzit prin fereastra închisă un bubuit de tun, înăbușit, slab, a urmat imediat un altul, un al treilea – probabil că se umflaseră apele Nevei. Sofia era singură, nu erau acasă nici Ganka, nici Trofim Ivanîci. Tunetul a bătut din nou moale în fereastră, geamurile au zăngănit de vânt. A venit de sus în fugă Pelagheia gâfâind, dând din mâini, răscolită toată, i-a strigat Sofiei:

— Ce-i cu tine, te-ai țicnit? Ce stai așa? Neva a luat-o peste maluri, acuși o să înece totul.

Sofia a alergat afară în urma ei. Într-o clipă, vântul puternic a răsucit-o ca pe o pânză. A auzit

unde va uși trântite, un glas de femeie care striga: „Puii, puii, adună-i mai repede!” Pe deasupra capului, a zburat pieziș, purtată de vânt, o pasăre mare cu aripile desfăcute larg. Sofia și-a simțit dintr-odată inima mai ușoară, ca și cum tocmai de așa ceva avea nevoie – tocmai de un vânt ca ăsta, ca totul să dispară cu desăvârșire, să fie luat de ape, să se scufunde. S-a întors să-l întâmpine cu gura deschisă, vântul a intrat cu putere, și-a simțit dinții reci, i-a fost bine.

Împreună cu Pelagheia, Sofia a cărat sus la repezeală așternuturile, hainele, alimentele, scaunele. Bucătăria s-a golit, doar într-un colț a mai rămas o poliță pictată cu flori.

— Și asta? a întrebat-o Pelagheia.

— Asta... e a ei, a răspuns Sofia.

— A cui, a cui a ei? A Gankăi, adică? Cum s-o lași?

A ridicat-o și a cărat-o sus, sprijinind-o de burta umflată.

Pe la două, sus la etaj, vântul a spart geamul de la fereastră. Pelagheia a alergat s-o astupe cu perna și nici una nici două a pornit să se văicărească:

— A venit prăpădul peste noi... Vai de noi, suntem pierduți! și și-a luat copilul în brațe.

Sofia s-a uitat pe fereastră și a văzut că acolo unde era strada curge acum cu repeziciune o apă verde, încrețită de vânt; o masă a cine știe cui plutește rotindu-se încet, pe masă stă o pisică albă cu pete roșcate, cu

gura deschisă – probabil că mia-ună. Fără să pronunțe numele Gankăi, Sofia s-a gândit la ea, inima a început să-i bată cu putere.

Pelagheia a făcut focul. Nu-și mai găsea astâmpărul, umbla de la sobă la copil, de acolo la fereastra unde stătea Sofia. În casa de peste drum, la primul etaj, s-a deschis o ferestruică, au văzut cum o mișcă apa încolo și îcoace. Apa a tot crescut, a adus cu ea bușteni, scânduri, fân, pe urmă a apărut o clipă ceva rotund, părea să fie un cap.

— Poate că Andrei al meu și Trofim Ivanîci al tău...

Pelagheia n-a apucat să termine, au podidit-o lacrimile, i-au curs șiroaie, i-au curs din plin, așa, pur și simplu, fără voia ei. Sofia s-a mirat de ea însăși:

cum de se poartă așa, ca și cum Trofim Ivanîci i s-a șters din minte și i-a rămas numai gândul la fata aia, la Ganka.

Amândouă, și Pelagheia, și Sofia, au auzit în același timp glasuri venind de undeva de afară. Au dat fuga la bucătărie, la fereastră. Dând la o parte lemnele din cale, o barcă a intrat în curte, iar în ea, stând în picioare, erau doi bărbați și Trofim Ivanîci fără șapcă. Avea pe el, peste bluza fără mâneci, o cămașă albastră, vântul îi lipise de corp o parte din cămașă, iar pe cealaltă i-o umflase, de părea că n-are decât o jumătate de trup. Cei doi l-au întrebat ceva, barca a cotit-o după colțul casei, iar după ea, ciocnindu-se unele de altele, au pornit-o lemnele.